

Hoofdstuk 40

Lieve kleinkinderen,

Herinneringen. Wat is het mooi om goede herinneringen aan je ouders te hebben. Van mijn vader herinner ik mij niet veel meer. Ik was zeven jaar toen hij stierf. Wel herinner ik mij dat ik naast hem aan tafel zat. Zijn rond scheerspiegeltje stond in een houdertje voor hem op tafel, met daarnaast een kommetje heet water, zijn bakje met scheerzeep en zijn krabbertje, waarmee hij zich schoor. Ook ik kreeg een likje scheerschuim op mijn wangen. Met datzelfde krabbertje dat mijn vader gebruikte, heb ik mij nu al meer dan 50 jaar geschoren. Ik heb onze zoon Dirk beloofd, dat hij dat krabbertje na mijn dood erft. Gaat hij zich daar dan ook mee scheren?

En dan mijn moeder. Wat heb ik bijzonder goede en mooie herinneringen aan haar. Na het overlijden van mijn vader nam zij het op zich om in plaats van mijn vader voor en na elke maaltijd luidop een gebed uit te spreken. Ik hoor haar nog zeggen: 'Wees met allen die ons lief en dierbaar zijn.' En 's avonds liggend op mijn eigen bed, zag ik haar voor het slapen gaan op haar knieën liggen voor haar eigen bed. Zij bad dan voor haar negen kinderen.

Herinneringen, wat kunnen die mooi en goed zijn!

Hoofdstuk 40 - De verlossing - Exodus 11, 12 en 13

De tiende plaag, de laatste en de allerzwaarste zou komen in de maand Abib. Bij ons is dat ongeveer in de maanden maart en april. Mozes had al tegen de Farao gezegd hoe vreselijk deze plaag zou worden: in één en dezelfde nacht zouden in Egypte alle oudste zonen sterven en ook het eerstgeborene van het vee.

Maar Mozes had ook zijn eigen volk Israël veel te vertellen. Want in diezelfde nacht zou het volk Israël het land Egypte verlaten. *En die nacht mochten ze nooit, nee nooit weer vergeten!*

Het moest door de eeuwen heen alle jaren weer een feest worden voor de Heer. Niet een feest van plezier maken, dansen en muziek, maar een ernstig feest van blijdschap over bevrijding en van diepe dank aan de Heer, omdat Hij alle eerstgeborenen in Egypte gedood, maar de kinderen van Israël gespaard had. *Omdat de Heer de huizen van de Israëlieten voorbij zou gaan, kreeg dit feest de naam Pasen, dat voorbijgaan betekende.*

Op de tiende dag van de maand Abib moest de vader van elk gezin een schaap of geit uit zijn kudde halen. Het moest een mannetje zijn van één jaar oud en het

mocht geen gebreken hebben. En dan, op de avond van de veertiende dag van die maand, moest dit paaslam geslacht worden. Het bloed moest opgevangen worden in een schaal en het vlees van dat dier moest nog diezelfde avond boven een vuur geroosterd worden. Van het gedode lam mocht geen been gebroken worden en het moest in z'n geheel op tafel komen.

Met het bloed van het geslachte dier moesten de deurposten en de balk boven de deur ingesmeerd worden. Dat mocht beslist niet vergeten worden! Want die nacht, wanneer de Heer langs alle huizen in Egypte ging om de oudste zoon te doden, ging Hij die huizen voorbij waar bloed op de deurposten gesmeerd was.

Met het bloed moesten de deurposten ingesmeerd worden.

En terwijl de Heer door het land Egypte zou gaan moesten de Israëlieten het paaslam eten, met brood gebakken zonder gist en met een saus van bittere kruiden. Ze moesten er goed aan denken om geen gist in het brood te doen. Iedereen moest van tevoren zelfs alle gist uit zijn huis wegdoen. *Deed je dat niet, dan hoorde je niet meer bij het volk van Israël.*

Ze moesten de paasmaaltijd gaan eten in het geloof dat ze die nacht bevrijd zouden worden uit de slavernij in Egypte.

Mozes gaf zijn volk de opdracht: jullie moeten snel eten. Jullie moeten die avond al helemaal klaar zijn om op reis te gaan. Jullie moeten eten met je reiskleren aan, je gordel om, je sandalen aan en met een stok in je hand. Jullie

moeten deze paasmaaltijd gaan vieren, in het vaste vertrouwen dat direct na het eten de uittocht uit Egypte zal gaan beginnen.

En niet alleen deze grote en vreselijke nacht moest Pasen gevierd worden, maar door de eeuwen heen alle jaren weer. **Net zolang als Gods volk zal bestaan.** Zeven dagen lang moest dit feest duren. En elke keer weer moest de vader aan zijn kinderen vertellen van de grote verlossing uit Egypte. Iedereen die in het huis was moest mee-eten en wanneer het gezin het eten niet op kon moesten ze hun burens uitnodigen. Niets van het eten mocht overblijven en weggegooid worden. De eerste en de zevende dag moesten bijzonder geheiligde dagen worden. Dan zou er niet gewerkt mogen worden. Ze moesten dan als volk samenkomen en het werk laten rusten.

Nog een andere instelling maakte Mozes bekend. Omdat God alle eerstgeboren zonen van de Israëlieten gespaard had, moest in het vervolg elke eerstgeboren zoon ‘gelost’ worden. Dat betekende: voor elke eerste zoon moest een offer gebracht worden. Zelfs de eerstgeboren dieren mochten ze niet houden. Die moesten geofferd of zoals dat heette ‘gelost’ worden.

Mozes bereidde de oudsten van het volk goed voor op de komende dingen. En zij vertelden het door aan hun families. Met grote blijdschap maakte het volk zich klaar voor de grote dag.

Na alles wat er gebeurd was, na al die wonderen en plagen was er niemand die Mozes niet meer geloofde. Niemand die meer twijfelde aan hun komende verlossing uit de slavernij.

En zo werd het de veertiende Abib, de dag van Pasen, **de dag van de tiende plaag.** Het volk Israël wachtte in grote spanning op wat er ging gebeuren. De Egyptenaren wisten nog niet wat hen boven het hoofd hing. Ook de Farao niet. Ook al had hij van Mozes gehoord over het komende oordeel, hij wist niet wanneer dat zou gaan gebeuren.

Die avond toen uit alle huizen van de Israëlieten het geblaat van de paaslammeren die geslacht werden te horen was, schrokken ze op. Wat was er nu weer aan de hand met die Hebreërs? Maar toen alles verder rustig bleef gingen ze naar bed en gingen slapen....

Maar midden in de nacht schrok in heel Egypte iedereen wakker, want in elk huis was iemand gestorven...

De Farao boog zich over het bed van zijn overleden oudste zoon. En in het huis van de armste slavin was ook een dode. Uit alle ramen scheen licht en uit de open deuren klonk luid gejammer.

‘Ga ons land uit, want wij zijn bang voor die vreselijke God van jullie!’

Nu wisten ze pas goed hoe machtig die God van Israël was. Ze konden er niet langer tegen: **dat volk moest weg!** Nu direct, deze nacht nog! Anders sterven wij allemaal. In hun grote angst gingen ze naar de huizen van de Israëlieten en schreeuwden: ‘Ga ons land uit! Wij zijn bang voor jullie en nog banger voor die vreselijke God van jullie. Ook zijn wij doodsbang voor jullie leider Mozes, met zijn wonderstaf. Wanneer jullie hier langer blijven maakt hij ons allemaal dood!’

Toen keken de Egyptenaren plotseling nieuwsgierig om zich heen. In de huizen Israëlieten zagen ze het paaslam en het brood en de kruiden en alle mensen hadden hun reiskleren aan. Ze stonden klaar om op reis te gaan! Wisten zij wat hun God deze nacht gedaan had?

En toen de mannen van Israël tegen hen zeiden: ‘Ja, wij staan klaar om weg te gaan, maar onze God heeft tegen ons gezegd dat wij goud en zilver en mooie kleren van jullie moeten meekrijgen voor al het werk dat wij hier gedaan hebben,’ toen vlogen ze naar huis en brachten waarom gevraagd was: zilveren en gouden schalen en bekers, dure kleren en ringen van goud. Alles smeten ze voor hun voeten. *Als ze maar weg wilden gaan....*

Deze keer werd de Farao ook bang. Weer liet hij Mozes en Aäron in zijn paleis komen. Niet zelf, maar één van zijn dienaren liet hij tegen hen zeggen: ‘In naam van de Farao, ga weg! Verdwij uit ons land met je hele volk en ga de Heer offers brengen. Dat wilden jullie toch? Neem jullie schapen, geiten en koeien mee en ga weg! Maar bid ook voor mij tot de Heer!’

Verdrijf uit ons land !!!

Blij gingen Mozes en Aäron terug naar hun eigen volk en nog diezelfde nacht gaven trompetten het bevel: ‘**Op mars**’.

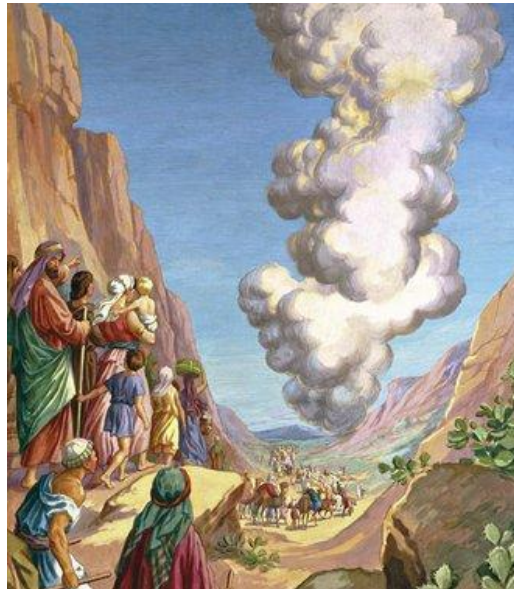
Voor de laatste keer werden de deuren opengesmeten en alles wat al ingepakt stond werd meegenomen. De dieren werden uit hun stallen gehaald en daar ging het: *op naar Ramses, de verzamelpplaats die Mozes iedereen gegeven had*. Daar maakten ze een tentenkamp, zoals herders dat doen. Daar bakten ze hun brood zonder gist. Daar maakten ze zich klaar voor hun lange reis naar het Beloofde land.

Van Ramses trokken ze verder. Moedig, blij en dankbaar waren ze. Ze liepen naar de grenzen van het land Egypte. Ze wisten dat ze niet de kortste weg naar

het beloofde land mochten nemen. Mozes had hen al verteld, dat ze een grote omweg moesten maken. Eerst gingen ze naar de Godsberg, de berg Horeb. Daar zouden ze de Stem van God horen en zouden ze voor altijd Gods volk worden. Daar zou God hun zijn wetten geven. *Heerlijk was dat: een God te hebben die de heidenen zijn grote macht liet zien en die genadig was voor zijn eigen volk.*

Toen ze op mars gingen, ging de Heer zelf voor hen uit, zoals een herder voor zijn schapen uitgaat. De mensen konden Hem niet zien, want geen mensenoog kan de glans van Gods verdragen. Maar ze zagen wel een witte wolk, die als een wijde mantel om Gods Heerlijkheid heengeslagen was.

Als het 's avonds donker werd, dan was het alsof er een vuur binnen in die wolkkolom gloeide en dan werd het legerkamp verlicht en verwarmd, zodat zij zich gedurende het donker konden redden.

Ze zagen een witte wolk.

Terwijl het blijde volk van Israël die eerste dag afreisde, een groot leger van mannen, vrouwen en kinderen, met hun grote kudden vee, brachten de Egyptenaren hun doden naar het graf. Gedood door de Heer, in die nacht van de uittocht uit Egypte.